

Ὁ μὴ ἔχων ἦθος χρηστόν, ὁ ρέπων εἰς ἀνόμους ἐρω-
τικὰς πράξεις: *Γυναῖκα ἀνήθικη. Κορίτσι - παιδί ἀνήθικο.*
Συνών. ἀνάποδος **A 6**, ἀντίθ. ἡθικός, τίμιος.

ἄνηθο τό, ἄνηθον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνηθο κοιν.
ἄνηθ-θο Ρόδ. ἄν'θου βόρ. ἰδιώμ. ἄνεθο Κύπρ. ἄνηθρο
(Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 191) ἄνηθος ὁ, Αἰγιν.
Κρήτ. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἄν'θος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἄν'θους Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἄνηθ-θας Ρόδ. Πληθ. ἀνήθῃ
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνηθον.

1) Τὸ φυτὸν ἄνηθον (anethum) τῆς τάξεως τῶν σκια-
δανθῶν (umbelliferae) κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Πβ.
ἀγροῖανηθο. **2)** Ἐπιθετικ., ἀδύνατος, ἰσχνός, καχε-
κτικός Κρήτ.: Ἄνηθο πρᾶμα εἶναι. Πολλ' ἄνηθο 'ν' τὸ
κωπέλλι.

ἀνηθόσπορος ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνηθο καὶ σπόρος.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ ἀνήθου.

* **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. ἀκουστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήκουστος.

Οὐχὶ ἐξ ἀκοῆς, μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: Ἀκουστα τό 'χ' ἀκόμα
(δὲν τὸ ἔχω ἀκόμα ἀκούσει). Ἀντίθ. ἀγροίκητᾶ,
ἀκουστά.

ἀνήκουστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀνήκουστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήκουστος.

Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, πρωτάκουστος, συνήθως ἐπὶ πράγμα-
τος κακοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀνήκουστα πρᾶματα σύνηθ. Ἀνή-
κουστα λόγια λέει Τραπ. || Ποίημ.

Νύχτα γεμάτη τρικυμὰ καὶ ταραχὲς καὶ ἀντάρες,
κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 79. Συνών. ἀγροίκητος **A 2**. Πβ.
ἀνάκουστος.

ἀνήκω κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀνήκω.

1) Ἀνάγομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος ἢ εἶμαι κτημὰ
τινος (α) Ἐπὶ ἐμψύχων: Σοῦ ἀνήκω (λέγει ἢ σύζυγος
πρὸς σύζυγον ἢ τάνάπαλιν). Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.

(β) Ἐπὶ ἀψύχων: Μοῦ ἀνήκει ὁ κῆπος - ἡ περιουσία
τ' ἀμπέλι - τὸ σπίτι κττ. Γυρεύεις πρᾶμα ποῦ δὲν σοῦ ἀνήκει.

β) Ἀναλογῶ: Τὰ μισὰ ἀνήκουν 'ς ἐμένα κοιν. Μὴν
ἔχης παράπονο, ὅ,τι σοῦ ἀνηκοῦσε σ' τὸ ἔδωκα Εὔβ. (Αὐλωνά-
ρ.) **2)** Ἀπροσ. ἀρμόζει, προσήκει πολλαχ.: 'Σ ἐμένα
ἀνήκει νὰ τὸ κάμω - νὰ τὸ πῶ κττ. 'Σ ἐσένα ἀνήκει νὰ
σιωπᾶς πολλαχ. Ἐν τοῦ ἀνήκει νὰ κάμνη ἔτισε Σύμ.

ἀνηλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Σύμ. ἄνηλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἄνηλγία Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡλγος.

Πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἐνθ' ἄν.: Ἀνηλα πιάσαμε τὴν
βλύσι Ἀπύρανθ. Ἀνηλα ἐσηκωθήκαμε αὐτόθ. Ἀνηλα ξεκι-
νήσαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Πρω. Ἀνηλγία ῥταμε Σύμ.
Ἀνηλγία ἐσηκώστην Ρόδ. Συνών. ἀνήλγεια, ἀνήλγιστα.

ἀνήλγεια ἐπίρρ. Κάμπ. Κῶς Λέσβ. Νάξ. (Φιλότ.) Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήλγος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Θὰ φτάξωμε ἀνήλγεια Φιλότ.

ἀνήλγιακος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. ἀνηλγιάκος Ἡπ. ἄνηλγ-
κός Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀνηλγιάκὸ τό, ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 26

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡλγιάκος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, ἀνήλιος ἐνθ' ἄν.: Σπίτι ἀνήλγιο
Ἀθῆν. Συνών. ἀνήλγιστος **A 1**, ἀνήλγος **1**, ἀντίθ.

προσήλιος. **2)** Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀποθήκη, τροφίμων
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.: Πάντα τ' ἀνηλγιάκὸ τῆς γραιῆς
ἦταν γεμάτο. Συνών. κελλάρι.

ἀνήλγιστα ἐπίρρ. Κύθν. Μῆλ. Σάμ. Σίφν. ἀνήλγισ-
τα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνήλγιστος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Σηκώνομαι ἀνήλγιστα Κύθν.
Σίφν.

ἀνήλγιστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνήλγιστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνήλγιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνήλγιστος σύνηθ. ἀνήλγιστος
βόρ. ἰδιώμ. ἄλγιστος Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.
ἄλγιστους Εὔβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. ἀνάλγιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀνηλγιστος. Τὸ ἄλγιστος ἐκ τοῦ
ρ. λιάζομαι παρὰ τὸ παλαιότερον ἡλιάζομαι. Τὸ ἀνά-
λγιστος ἐκ τοῦ ἄλγιστος καθὼς καὶ ἄβαθος - ἀνάβα-
θος, ἄβλαβος - ἀνάβλαβος κττ., περὶ ὧν ἰδ. στερητ. ἀ-

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου
σύνηθ.: Τόπος ἀνήλγιστος. Σπίτι ἀνήλγιστο πολλαχ. Ἀνήλγισ-
πλαγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάσκει μέσα 'ς τὸ βράχο ἕνα βαθιὸ
ἀνήλγιστο, σκοτεινισμένο, κατασκοτεινὸ σπήλαιο ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 6 Τὰ ἀνήλγιστα βάθη τῆς γῆς ΑΚαρκα-
βίτσ. Λόγια πλώρ. 179 Καλύβι ἀνήλγιο ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 8. || Ποίημ.

Ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ ὄνειρα, οἷς ὠνειρεύτηκα, ὅμως

ὅπου ξυπνήσω, ἀνήλγιστος πάντα 'ς τὴ νύχτα ὁ δρόμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 117. **β)** Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος
ἢ ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Ἀνήλγιστο
ἢ ἀνήλγιο καλαμπόκι - σ'τάρι κττ. Κονκούλλια - μπαμπάκια
ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγισα. Σταφύλια ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγισα (τὰ
μετὰ τὸν τρυγητὸν εἰσαγόμενα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ληνόν)
σύνηθ. Ροῦχα ἄλγιστα Σαρεκκλ. Ἀλγιστο σεδόνι Κρήτ.
Ἀλγιστα βελανίδια - χαρούπια αὐτόθ. Ἀλγιστες σταφίδες
αὐτόθ. Ἀλγιστον καλαμπόκι Στρόπον. Ἀνήλγισα φασούλια
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνήλγιο φίδι (εἶδος ἰοβόλου ὄφεως
οὐδέποτε ἡλιαζομένου) Πελοπ. (Κορινθ.) Ἀνήλγιο κερὶ
(τὸ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον πρὸς λεύκασιν, τὸ κίτρινον)
Λεξ. Δημητρ. Ἀνήλγιστον νιρὸ (τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου ἀντλούμενον καὶ χρησιμοποιοούμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν πρὸς λοῦσιν κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου) Λέσβ. Ἀνήλγισ-
ῆρθαμι (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Αἰτωλ. || Φρ. Ἀνή-
λγιστος ἄνθρωπος (ὁ διαρκῶς μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ του)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Ὁ βασιλεὺς ὁ ἀνήλγιστος (ὁ Χάρως) Λεξ.
Δημητρ. Ἀῶς' του τὸ μαχαίρι νὰ κόψῃ τ' ἀνήλγιστα καβούρια
(ἐπὶ δειλοῦ. ἀνήλγιστα καβούρια = εἶδος καρκίνων ὑποκι-
τρίνων καὶ ἡμιθανῶν) Πελοπ. (Λακων.) Τὸ θηλ. Ἀνήλγ-
ιστη ὄν. γυναικὸς Μεγίστ. Ἀνήλγιστο Νερό τοπων. Πελοπ.
(Μάν.) **γ)** Ὁ ἔχων ἄβραν τὴν ἐπιδερμίδα ὡς μὴ ἐκτι-
θέμενος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἐσκιατραφημένος (Ἐβδομαδ. Τύπ.
8 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: Κοίταζα τοὺς δγὼ Τουρκο-
πούλλες, ἦτανε τρυφερὲς καὶ ἀνήλγιστες, ἦτανε τριανταφυλλεῖς
(Ἐβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) Μία μικρούλλα ἀνήλγιστη Λεξ.
Δημητρ. Καὶ ἄνευ οὐσ. ἡ ἀνήλγιστη ἢ ἀνήλγιστη ἐν παραμυθ.
ἢ βασιλοπούλλα τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος δὲν εἶδε ποτὲ πολλαχ.

2) Χλωμός ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 46: Ὅ,τι εἶχε βγῆ
ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὕστερις ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια... ὁμορφάν-
θρωπος, μὰ λιγνός, στεγνωμένος, ἀνήλγιστος.

Β) Οὐσ. **1)** Ἀρσ. καὶ οὐδ., εἶδος ὄφεως δηλητη-
ριώδους ζῶντος ὑπὸ τὴν γῆν (πιστεύεται ὅτι ὁ δηχθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπεύεται μόνον ἂν παραμείνῃ εἰς μέρος ἀνή-

